

TEST – clasa a IX-a

Citește cu atenție textul de mai jos:

Am iubit-o...

Era micuță, și albă, și gingașă și blândă... Buzele ei zâmbeau mereu, dar zâmbetul îi părea adumbrit de o melancolie stranie, care-i lăcrima veșnic în ochii albaștri, gânditori. Șapte ani n-am observat tristețea sufletului ei. N-am vrut sau n-am putut? Nu știu.. Când am descoperit-o însă, era prea târziu...Până atunci parcă umblasem cu ochii închiși, orbiți sau îmbătați de fericire...Fericire! Fericire! Cumplită e uneori îmbrățișarea fericirii!

Era tăcută și plâpândă ca o floare sfioasă, pripășită într-un pământ străin. Asculta cu ochii mari, mirați, și parcă nici nu înțelegea potopul vorbelor mele de iubire veșnic nerăbdătoare, veșnic lacomă, veșnic aceeași. Îmi era însă mai dragă așa. Uluirea și nepriceperea îi dădea o înfățișare de naivitate feciorelnică și o nevinovăție care-mi tulburau neîncetat sufletul și simțurile. Trecuseră ani de când era nevasta mea și mereu părea o fetiță nedumerită, mereu avea farmecul nouității. Mă simțeam bărbatul cel mai iubitor din lume și cel mai fericit, fiindcă toată ființa mea n-o mai râvnea decât pe Anișoara...

De ce n-a rostit gura ei măcar o șoptă de dragoste niciodată? În șapte ani de zile nici o singură dată!... Ca și când i-ar fi fost frică sau rușine... Primea, sau poate suferea sărutările mele, se cutremura uneori sub năvala lor furtunoasă, dar niciodată nu i-a înfiorat bătăile inimii... Niciodată! Și până azi eu totuși n-am băgat de seamă!... Atât mă îngâmfase fericirea!

Am întâlnit-o întâia oară într-o zi de primăvară, într-o căsuță albă, veselă, modestă... Îmi amintesc lămurit toate amănuntele. Era îmbrăcată cu o rochiță ca cerul, presărată cu floricele mărunte, vinete-închise. Avea un trandafir alb în piept și altul în părul de aur, răzvrătit în cârlionți zburdalnici. Ședea pe o canapea veche, cam hodorogită, și razele soarelui, dând buzna pe fereastra mică, prin perdele scrobite de dantelă ieftină, o căutau parcă înadins pe ea, i se încurcau prin păr, îi îmbujorau obrajii bucălați, îi sărutau buzele întredeschise într-un surâs zglobiu, trandafiriu, în care nu se zărea nici urmă de melancolie..

N-am schimbat cu ea nicio vorbă, dar inima toată mi s-a umplut de chipul ei. O priveam doar pe furiș, înfricoșat parcă de frumusețea ei, de zâmbetul ei, și pizmuiam grozav razele care o mângâiau în dragă voie și a căror mângâiere ea o sorbea ca o alintare de dragoste.

(Liviu Rebreanu, *Cântecul lebedei*)

I. Răspunde la fiecare din următoarele cerințe:

1. Ilustrează o funcție a limbajului prezentă în fragmentul de mai sus.
2. Evidențiază, cu două exemple din text, tipul de perspectivă narativă din textul de mai sus.
3. Identifică două figuri de stil diferite și comentează efectul folosirii lor, raportat la intenția artistică a autorului.
4. Comentează, în 50 - 100 de cuvinte, următorul fragment: *N-am schimbat cu ea nicio vorbă, dar inima toată mi s-a umplut de chipul ei. O priveam doar pe furiș, înfricoșat parcă de frumusețea ei, de zâmbetul ei, și pizmuiam grozav razele care o mângâiau în dragă voie și a căror mângâiere ea o sorbea ca o alintare de dragoste.*

II. Scrie un eseu de minim 300 de cuvinte despre iubire, pornind de la citatul *Iubirea cheamă iubire și ea. Nu este atât de important să fii iubit, cât să iubești tu - cu toată puterea și cu*

toată ființa. (C. Brăncuși) și valorificând experiențele tale culturale (literatură, arte plastice, muzică, teatru, cinematografie etc.).